

[Aage Brusgaard]

flere fjendskaber. Vi ønsker altså en større kontrol med og en anden fordeling af de penge, vi i dag yder, før vi tager hul på nye bevilinger. Det er vores hovedargument for at stemme imod den af de andre partier foreslåede dagsorden.

Rønholt (KF):

Jeg vil indledningsvis også takke statsministeren for besvarelsen af forespørgslen, ligesom jeg vil takke regeringen for redegørelsen om planer for opfølgning af konferencen.

Indtil i sommer var Rio i Brasilien nok mest kendt for sit årlige karneval og de uendelige badestrande, men i år stillede Rio sig altså også til rådighed som vært for verdens hidtil største miljøkonference. Der var naturligvis noget symbolsk i, at netop Brasilien havde værtskabet, et af de lande, som har størst problemer med de tropiske skove, og hvis gælds- og fattigdomsproblemer næsten er uendelige.

Der er god grund til at evaluere en konferencens forløb og finde ud af, hvorvidt vi kunne have gjort noget anderledes. Efter Det Konservative Folkepartis opfattelse er der positive og negative sider af fremhæve fra konferencen, og det er vores opfattelse, at konferencen på trods af mange problemer og på trods af kritikerne absolut ikke var spild af tid, det ville være helt urimeligt at påstå det.

Når eftertiden engang skal se tilbage på Rio-konferencen, hvad er det så, der vil blive anerkendt som arven fra Rio? Det er først og fremmest blevet slået fast, at de to begreber miljø og udvikling er to sider af samme sag. Det kan forekomme som en helt banal erkendelse, men for nogle lande er det faktisk et stort skridt. Rent faktisk lykkedes det også landene at opnå enighed om, at i-landene skal overføre flere penge til ulandene, således at de lande, der ikke allerede lever op til FN's anbefaling om at give 0,7 pct. af BNP i bistand, har forpligtet sig til at komme op på det niveau så hurtigt som muligt.

Det er helt åbenbart, at vi sagtens kunne have ønsket en skarpere formulering, men alternativet havde nok været, at der slet ikke var blevet vedtaget noget om industrilandenens bistand til ulandene. Derimod har de lande, der ikke allerede bidrager væsentligt, også erkendt, at det er nødvendigt at bidrage med mere, hvis det skal sikre en stabil og bæredygtig udvikling i ulandene.

Når vi lægger uhyre vægt på denne enighed, er det ikke mindst, fordi vi finder det helt uacceptabelt, at de store, rige lande gang på gang løber fra deres forpligtelser. Lad mig blot nævne, at et stort industriland som Tyskland kun giver 0,4 pct. af sit BNP i bistand, og USA giver endnu mindre. Tyskland undskylder sig med de mange indenlandske forpligtelser, der er opstået i forbindelse med genforeningen, mens USA undskylder sig med en generel økonomisk afmatning. De to lande glemmer, at små industrilande som Danmark og de øvrige nordiske lande faktisk også giver et betydeligt bidrag til genopbygningen af Østeuropa, og hvis det endelig skulle være, kunne vi naturligvis også godt finde noget at bruge pengene til i vore egne lande.

Nogle af disse beslutninger har vi netop fulgt op, idet forliget om finansloven jo afsætter 100 mio. kr. i 1993 til et globalt miljø- og katastrofeberedskab.

Men det bør nok i denne forbindelse nævnes, at bestræbelserne for at nå frem til en GATT-aftale netop går ud på at lade ulandene få adgang til vore markeder uden nogen form for restriktioner, hvilket på længere sigt vil skabe en naturlig markedsdeling mellem leverandørlande af råvarer og lavteknologivarer og højteknologivarelandene. Denne form for bistand er politisk mere acceptabel og mindre ydmygende for modtagerlandene end kontante tilskud knyttet til politiske betingelser.

I Rio blev der som bekendt også sat underkrift på en konvention om at nedbringe udslippet af CFC-gasser til 1990-niveau inden år 2000. Siden hen er disse beslutninger blevet fulgt op på den netop overståede konference om ozonlaget i København.

Endelig vedtog landene den meget omtalte konvention om biologisk mangfoldighed. Men denne konvention kræver også penge fra de rige lande til ulandene; det var en af årsagerne til, at USA ikke ville skrive under.

For den konservative folketingsgruppe er det nedslående, at der ikke for alvor er blevet taget hul på diskussionen om den hastigt stigende befolkningstilvækst. Ganske vist nævnte miljøministeren netop dette punkt i sin tale på konferencen, og det blev tillige slået fast i Rio-deklarationen, at der skal gøres noget ved befolkningstilvæksten, hvorved både u- og i-landene naturligvis har erkendt, at den kraftige